

pátek 2/6, 19³⁰ hod.

Moravský Krumlov

zámek, kaple

Cappella Mariana

Hana Blažíková soprán

Barbora Kabátková soprán

Daniela Čermáková alt

Vojtěch Semerád tenor, umělecký vedoucí

Tomáš Lajtkep tenor

Matúš Šimko tenor

Martin Schicketanz bas

Ve spolupráci

Moravský Krumlov

SLOVANSKÁ EPOPEJ
v Moravském Krumlově

program

ZRCADLO RENESANCE

Hudební pouť z Kroměříže do slunné Itálie

Claudio Monteverdi (1567–1643)

Non si levava ancor

Il secondo libro de madrigali a cinque voci

Vincenzo Ruffo (c.1508–1587)

Quest'e l'eccelsa / Misero me

Il primo libro di madrigali a 5 voci

Luca Marenzio (c.1554–1599)

O Fortuna volubile leggierra / Una pur chiederò

Il sesto libro de madrigali a sei voci

Orazio Vecchi (1550–1605)

Hor che le piaggie / Un'altra volta

Madrigali a sei voci

Philippe Verdelot (c.1480–c.1532)

Lasso che mal accorto

Il primo libro dei madrigali

Giovanni de Macque (c.1548–1614)

Tu ti lagni al mio pianto

Il sesto libro dei madrigali

Pomponio Nenna (1556–1608)

Occhi miei che vedeste

Il quarto libro dei madrigali a 5 voci

Alfonso Fontanelli (1557–1622)

Dovrò dunque morire

Il secondo libro dei madrigali

Giaches de Wert (1535–1596)

Cara la mia vita

Il primo libro de madrigali a cinque voci

Carlo Gesualdo da Venosa (1566–1613)

Moro, lasso!

Libro sesto dei madrigali a 5 voci

Philippe de Monte (1552–1603)

Già fu chi m'hebbe cara

Libro dei madrigali à sette voci

Dnešní festivalový koncert nás zavede za italským madrigalem. A co to vlastně madrigal je? Je to světská vokální skladba italské renesance. Počátky tohoto žánru nalézáme v polovině 15. století. Původ má v tzv. frottole – jednoduché, většinou 4hlasé homofonní strofické písní na italské lidové texty. Vrchol madrigalu přichází na přelomu 16. a 17. století. Na rozdíl od frottoly se v madrigalu od lidových textů přechází k tehdy velmi oblíbené poezii, zejména básním Francesca Petrarkey či Torquata Tassa. Odpadá také strofické repetování hudby. Každá sloka básně je prokomponovaná, aby lépe vystihla emoční náboj. Madrigal se většinou zpíval a cappella, tedy bez doprovodu nástrojů, a mohl mít od 3 až do 7 hlasů. Nejčastěji se objevují madrigaly 5hlasé. Jejich centrálním tématem je láska, která nemá daleko k erotice. Mluva je plná metafor a jinotajů. Fráze „umírat láskou“ například symbolizuje vyvrcholení milostného aktu. Touha po vyjádření vášní vedla skladatele k využití do té doby zcela neobvyklých kompozičních postupů, zejména divokých chromatických modulací. Mnohé madrigaly oslavují fyzickou krásu ženy za pomoci příměrů k přírodním jevům, často s naturalistickou zvukomalbou.

Koncert otevřeme završitelem formy madrigalu, **Claudiem Monteverdim**, výjimečným umělcem, který stojí (podobně jako později Beethoven) na pomezí dvou hudebních epoch. Dovrší tu, ve které vyrostl, a předjímá styl budoucí. Z jeho osmi knih madrigalů je prvních pět psáno ještě v obvyklém renesančním stylu. Od šesté knihy, která vyšla tiskem roku 1614, už se o slovo nezadržitelně hlásí nový kompoziční styl doprovázené monodie, tedy jednohlas doprovázený continuumem, obohacený o instrumentální mezihry. Naproti tomu **Vincenzo Ruffo** je jedním z průkopníků formy madrigalu. V jeho tvorbě převládá ale hudba duchovní, neboť působil nejprve jako maestro di cappella v katedrále ve Veroně, později pak v katedrále v Miláně u arcibiskupa Karla Boromejského.

Luca Marenzio zkomponoval přes pět set madrigalů v celkem 27 knihách, což z něj činí jednoho z nejplodnějších autorů této formy. Stylově jsou jeho madrigaly ale značně rozdílné, někdy jsou velmi jednoduché, jindy zase harmonicky složité. Jedno je však jisté: jeho madrigaly se záhy rozletěly po celé Evropě a ovlivnily mnoho jeho současníků.

Specialitou skladatele **Orazia Vecchiho** byla tzv. „Commedia madrigal“, v níž doslova propojil několik madrigalů dohromady, a tím vytvořil ucelený, téměř operní příběh. **Philippe Verdelot** patří do početné skupiny autorů, kteří se nenarodili v Itálii, ale působili v ní. Verdelot podstatnou část života strávil ve Florencii, pravděpodobně už od raného mládí. Jeho 150 madrigalů patří mezi vůbec první díla tohoto žánru. I **Giovanni de Macque** patří do skupiny neitalských autorů madrigalů. Konkrétně ho můžeme přiřadit do tzv. páté (poslední) generace franko-vlámské školy. Byl typickým světoběžníkem. V dětství působil jako zpěvák ve Vídni, kde byl jeho prvním učitelem Philippe de Monte. Přibližně ve dvaceti letech odešel studovat do Říma, kde se setkal s Lucou Marenziem. V pětatřiceti se natrvalo usadil v Neapoli, kde se na 15 let stal nejbližším spolupracovníkem Carla Gesualda. Giovanni de Macque vydal celkem 12 knih madrigalů.

I následující autor **Pomponio Nenna** patřil do okruhu neapolských autorů kolem Carla Gesualda. Nenna je autorem 8 knih madrigalů, přičemž každá obsahovala přibližně 20 skladeb. Bohužel druhá ani třetí kniha se nedochovaly. Madrigaly z pozdějších knih si v divokých harmoniích ničím nezadají s tvorbou jeho kolegy Gesualda, s nímž je propojen i život dalšího autora, **Alfonsa Fontanelliho**. Oba můžeme směle označit za vůdčí hudební osobnosti tzv. Ferrarské madrigalové školy konce 16. století. (Podobně jako Gesualdo i Fontanelli zjistil, že má jeho manželka milostný poměr; na rozdíl od Gesualda ale zavraždil pouze milence, svoji ženu ušetřil...)

Do tzv. čtvrté, předposlední generace skladatelů franko-vlámské školy patří **Giaches de Wert**. Jeho život je pěvně spjat, stejně jako Fontanelliho nebo Gesualdův a dalších, s nejvýznamnějšími italskými rody Gonzagů a d'Este. Od roku 1565 zastával de Wert funkci maestro di cappella v Mantově, kde působil až do roku 1592. Není bez zajímavosti, že mu byl také nabídnut post na císařském dvoře Maxmiliána II. ve Vídni, který odmítl.

Carlo Gesualdo da Venosa byl původně určen k dráze duchovního, ale úmrtí jeho bratra z něj udělalo dědice knížecího titulu a rodového majetku. Roku 1586 se oženil se svojí sestřenicí Marií d'Avalos, manželství však nebylo šťastné a skončilo tragicky. 26. října roku 1590 přistihl Gesualdo svoji ženu ve svém neapolském domě in flagranti s vévodou Fabriziem

Carafou. Reakce byla rychlá a emotivní, neboť nechal oba milence na místě zavraždit. Vzhledem ke šlechtickému původu nebyl potrestán, ale od té doby začat trpět melancholií. Střídaly se stavy depresí a výčitek s potřebou přehnané zbožnosti.

Závěr koncertu bude patřit dalšímu skladateli z poslední generace franko-vlámské školy, **Philippu de Monte**. V mládí jako zpěvák a hudebník procestoval celou Evropu, včetně Anglie. Nakonec získal místo dvorního kapelníka ve Vídni na dvoře císaře Maxmiliána II. Po jeho smrti přešel do služeb jeho syna, císaře Rudolfa II., s jehož dvorem v roce 1583 přesídlil do Prahy, kde později zemřel. V jeho skladatelském odkazu nalezneme úctyhodných 1200 madrigalů, které vyšly ještě za jeho života ve 36 svazcích.

Kryštof Spirit

Foto: Petra Hajsiká

Cappella Mariana je komorní vokální soubor, který se specializuje na interpretaci středověkého vícehlasu, renesanční polyfonie a vokálních děl raného baroka. Vystoupení ansámblu se setkala s nadšeným přijetím publika, kritika cení především expresivitu projevu a citlivý přístup k práci s textem. Cappella Mariana vznikla v roce 2008 a jako jeden z mála domácích vokálních souborů se zaměřuje na uvádění pozapomenutých děl vrcholné vokální polyfonie z oblasti italské, vlámské či anglické renesance.

Ansámbl působí pod uměleckým vedením Vojtěcha Semeráda. Členy souboru jsou mezinárodně renomovaní pěvci, kteří se věnují interpretaci barokní a předromantické hudby. V roce 2014 se Cappella Mariana výrazně podílela na oslavách Českého roku hudby. Dnes je ansámbl pravidelně zván na prestižní festivaly Oude Muziek Utrecht, Laus Polyphoniae Antwerpen, Voices of Passion Leuven, Klangvokal Dortmund, MAFestival Brugge, Pražské jaro, Tage Alter Musik Regensburg, Innsbrucker Festwochen, Svatováclavský hudební festival či náš festival.

V roce 2021 ansámbl debutoval na Pražském jaru s unikátním programem „Kryštof Harant anebo Putování do Svaté země“ společně s ansámblem Constantinople a Sašou Rašilovem. S tímto projektem ansámbl vloni vyjel na první zámořské turné do Kanady.

Soubor Cappella Mariana se stal v roce 2021 rezidenčním ansámblem Alamire Foundation. Umělecká rezidence zahrnovala i praktický výzkum v Library of Voices – inovativní zvukové laboratoři. Výzkum se zaměřil na vztah mezi hudebním pramenem, provedením a historickými prostory, v nichž polyfonní hudba původně zněla.

Diskografie ansámblu pro vydavatelství Supraphon a Etcetera zahrnuje nahrávky s objevnou dramaturgií neznámých autorů či skladeb. Nejnovější titul „Johannes Tourout – portrét císařského kapelníka“ je prvním CD nové ediční řady Alamire Foundation Editions, který přináší hudbu zapomenutých děl franko-vlámských autorů ze středoevropského regionu.

Umělecký vedoucí souboru **Vojtěch Semerád** je absolventem Pražské konzervatoře, Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (obor Sbormistrovství) a Conservatoire national Supérieur de Musique et de Dance v Paříži (barokní housle ve třídě Françoise Fernandéze). Je finalistou mezinárodní soutěže Telemann-Wettbewerb v Magdeburgu.

Jako sólový zpěvák je Vojtěch Semerád zván renomovanými ansámblu, jako jsou Les Arts Florissants, Ensemble Correspondances, Vox Luminis a Huelgas Ensemble, se kterými vystupuje na významných světových pódíích a festivalech jako např. Théâtre des Champs-Élysées, Park Avenue Armory New York, Logan Center Chicago, Concertgebouw Rotterdam, Wigmore Hall Londýn, Palau de la Música Barcelona, ad.

Vojtěch Semerád je stálým členem souboru Collegium Marianum (barokní housle, viola) a pravidelně účinkuje se soubory jako Le Poème Harmonique, Les Folies françaises, Les Agréments a dalšími. Podílí se na natáčení pro Deutsche Grammophon, Naïve, Harmonia Mundi a Supraphon, což čítá více než 20 nahrávek; pravidelně též nahrává pro Český rozhlas. Rovněž se zabývá badatelskou činností a zaměřuje se na objevování hudby 15. a 16. století ve střední Evropě.

ZPĚVNÍ TEXTY

Non si levava ancor l'alba novella,

Ne spiegavan le piume
Gli augelli al novo lume,
Ma fiammeggiava l'amorosa stella,
Quando i duo vaghi,
e leggiadretti amanti,
Ch'una felice notte
aggiunse insieme,
Come acanto si volge in vari giri,
Divise il novo raggio; e i dolci pianti
Nell'accoglienze estreme,
Mescolavan con baci e con sospiri
Mille ardenti pensier, mille desiri.
Mille voglie non paghe,
In quelle luci vaghe,
Scopria quest'alma innamorata,
e quella.

E dicea l'una sospirand'allora:
Anima, a dio, con languide parole.
E l'altra: vita, a dio, le rispondea,
A dio, rimanti.
E non partiansi ancora
Inanzi al novo sole,
E inanzi a l'alba che nel ciel sorgea,
E questa e quella impallidir
vedea
Le bellissime rose
Ne le labr'amorose,
E gl'occhi scintillar come facella
E come d'alma che si part'e svella,
Fu la partenza loro:
A dio che part'e moro,
Dolce languir, dolce partita
e fella.

Nepřišlo ještě nové svítání,

ptáčci si dosud pírká nečechráli
v novém světle, jenom v dáli
milostná hvězda jemně zářila,
když půvabný,
líbezný pár,
jež šťastná noc spojila
jak vinoucí se lístky akantu,
nový paprsek rozdělil.
Teskný pláč
posledního objetí,
polibky, vzdechy plné touhy,
záplava žhavých myšlenek
a přání.
Tolik nenaplněných tužeb
v těch půvabných zrácích
odhalily obě duše milující.

Jedna pak hlasem plným smutku
pravila: Duše má, sbohem.
A druhá na to: Živote můj, sbohem.
Sbohem, ty zůstaň.
Neodešly však
před východem slunce.
Když nový úsvit na nebi se zjevil,
jedna i druhá duše viděla,
jak blednou
překrásné růže
na rtech milovaných
a oči září jako pochodeň.
Odchodu duše se jejich rozluka
tak podobala.
Sbohem, já odcházím a zmírám,
sladká smrt, sladký odchod
a smutný.

Qvest'e l'eccelsa

et gloriosa Torre,
Cui sotto l'ombra,
e un si tranquillo stato
Ch'ognun allegr'a riposar ui corre.
Per viver piu felic'e piu beato.
Ne' contra se gli puo fortun'
opporte
Tant'e ben riguardata'in ogni lato,
Consomm'ardir, e con altiera vista
Dal magnanimo conte
Gioan Batista.

Misero me, misero me,

Deh com' amor m'ha posto
In questo nuovo laccio
Ond' io non spero mai
uscir d'impaccio
Per fin ch'in me non fia
Ogni spirt' estinto,

Lasso son preso e vinto,
Che debb'io far,
Se non dolerm' in vano
Perchè tal m'ha pregione
Che mi tien sempr'in
smisurat' affanno
E pur non ha ragione,
Ch'io l'amo sì che non veggio'
altro bene,
Et quest' è la cagion delle
mie pene.

O Fortuna volubile leggiera,

Appena vidi il sol che ne fui privo,
Al cominciar del dì giunse la sera.

Toto je nádherná

a slavná věž,
v jejímž stínu vládne klid.
Každý si zde u těchto potoků
rád odpočine, žít zde nejšťastněji
a nejpožehnaněji.
Není to nastaveno proti těm,
kdo přináší bohatství, ale střeží
na všechny strany v horlivé
bdělosti pod vysokým přehledem
velkomyslného hraběte
Gioana Batisty.

Já ubohý, já ubohý,

ach, láska mě zapletla
do toho nového pouta
a já nemám naději
z nesnází vyváznout,
dokud ve mně
nevyhasne duch.

Běda, jsem lapen a přemožen,
co mám dělat,
nechci-li se marně trápit,
neboť to je mé vězení,
stále mě v obrovských
mukách svírá,
ač nemá důvodu.
Neb já ji miluji,
neznám nic lepšího
a to je příčina
mého trápení.

Ó, Štěstěno, vrtkavá, nerozvázná,

jen jsem znovu spatřil slunce,
na počátku dne už nastal večer.

Lunge da voi se da voi lunge
io vivo,
Le lagrime il pensier e la speranza,
Saranno il cibo mio d'ogn' altro
schivo.
E sì da lungo pianto hora
m'avanza,
Il sonno in braccio per pietà mi
renda,
La bella cara angelica sembianza.

Una pur chiederò

che mi si debbe,
Et ella è tal che, benchè
d'odio accesi,
L'un nemico tal' hor da l'altro
l'hebbe.
Occhi, s'io moro e sia
che vel palesi,
Perchè voi vivi habbiate lode et io,
Già spento qualc'honor,
siate cortesi,
D'una lagrima vostra al cener mio.

Hor che le piagge

ridon d'ogni intorno
E spuntan fuor viole & gigli e rose,
E gli augelletti per le vall'ombrose
Cantan'in stile adorno
Leggiadre Canzonette ed amorose.
Donne e donzelle leggiadrette
e belle
Ch'in gioia a tutte l'hore
Con gran piacer
in voi s'annida Amore.

Daleko od vás
když vzdálen žiji,
slzy, myšlení a naděje
budou mou stravou,
jiného nemám.
A přijde-li dlouhého
pláče čas,
kéž milosrdný spánek
do mé náruče vrátí krásného,
drahého anděla.

Jedno však budu žádat,

náleží mi to.
Vždyť přece,
ač v zajetí nenávisť,
i nepřátelé by tak měli jednat.
Snad vám to objasním,
než odejdu.
Abyste vy, žijící,
byli dál chváleni a já
i po smrti byl chován v úctě,
kéž vaše milosrdná slza
skropí popel můj.

Nyní, když se lukami

všude rozléhá smích,
a vůkol fialky a lilie i růže raší
a ptáčci v stinných údolích,
když libě pějí
svěží písně lásky,
v ženách a dívkách půvabných
a krásných,
radostně a bez přestání
s velikou rozkoší
již Amor hnízdí.

Deh, tutti uniti insieme
Cantiam qualche ballata
o canzonetta.
Chi farà il Basso? Io!
Chi farà il Canto? Eccomi quà!
Chi farà l'Alto? Io!
Del tenor ve n'è coppia
hor commenciamo:

Chi mira gli occhi tuoi
Et non sospira poi
Credo che non sia vivo
o di guiditio privo.

Un'altra volta,
senz'altr'intervallo
Non piu! Facciam' un ballo:
Ballarestu fantina
da la sarza turchina?
Ballarave ben mi
sa sapesse con chi!

Non piu, frenate il riso!
Et, poiche dolcemente
cantano gli Augelletti
ai nostr'accenti.
Piaciavi di cantare
Quella che si diletta
A mio compare?
Come si chiama, che n'habbia
ben cento?

Non mi soviene. Hor stia
ciascun'attento
Hor va Canzona mia non dubitare
Perche quella ch'io voglio è una
lustiniana
Si si gli è ver!
Hor dite allegramente:

Kéž všichni spolu dohromady
zapějem si nějakou ballatu
či canzonetu.
Kdo zazpívá Bas? Já!
Kdo zazpívá Soprán? Tady jsem!
Kdo zazpívá Alt? Já!
Na tenor dva pěvce máme,
hnedle tedy začínáme:

Kdo se do tvých očí noří,
a pak ale nezahoří,
nejspíš není vůbec živý,
nebo soudnost jemu chybí.

Tak ještě jednou,
a bez další pauzy!
Kdepak, ted' k tanci nás pozvi!
Děvčico, tož zatančíš mi,
v sukni s krajkami modrými?
Pěkně bych aj zatančila,
dyž bych jen já s kým věděla!

Dost už, dost, už smíchu nechte!
A když takto přesladce,
ptactvo v naší zahrádce,
našim tónům přizvukuje,
rádi-li byste si zapěli,
tu, co vždy úsměv rozehraje,
na ústech mému příteli?
A kteroupak, když takových
snad stovku má?

Marně vzpomínám..., však pozor
ted' ať každý dá,
zazní tedy píseň volby mojí,
a klidně budte bez obavy,
vždyť ta, co chci já, je Justiniána!
Ano, ano, já jsem pro!
S chutí pějme z vesela!

Tutto il dì ti te spampoli
Che mi son un petegolo
Ed che paro un coruogolo
Con la coa tutta toccoli.

Hor io mi sento raddolcito
il core.
Doh, viva l'amore!

Lasso che mal accorto

fui da prima
Quando mi prese amore
Di quel bel viso angelico
e sereno
Che mi fe in su la cima
Di vita a morte andar a tutte l'hore.
Ma se pietate entrò
mai nel bel seno
Non mi negar mercede
Che troppo grande fassi entro
l'ardore.
Et se come terreno
Di sì alto guardar non feci stima
Caggion ne fo colui che ad ambi il
core
Ci scatenò con velenosa lima
Ma tu co'l bel colore
Potrai servar quel che
per te vien meno.

Tu ti lagni al mio pianto,

Rondinella dolente e fai che sia,
Maggior nel tuo dolor la pena mia,
Con lagrime sfogar i tuoi lamenti,
Che non le dié natura a te si toglie,
E me non lascia il duol in

Povídáš mi tu celý den,
že jsem jak malý vrabeček,
jak havran, jako páveček,
ocas mám oky posázen.

Konečně mé srdce potešením
výská!
Ach ano, ať žije láska!!!

Běda mi, že jsem se neměl

na pozoru,
když mě láska zachvátila,
před tou andělskou
a bělostnou tváří,
jež mne nutí na vrcholu mého bytí
od života k smrti mířit bez ustání.
Jestli kdy však soucit vstoupil
do té krásné hrudi,
ať odměnu mi žádnou neodpírá,
neboť až příliš ten žár
se ve mně rozhořel.
A pokud jsem si já pozemský,
toho pohledu z vrcholu nevážil,
příčinou tomu byl ten,
který nám oběma
srdce rozcupoval otrávenou pilou.
Ty však svým krásným vzezřením
zachránit můžeš toho,
jenž pro tebe chřadne.

Ty si stěžuješ, když pláčeš,

vlaštovičko smutná, a svou bolestí
jen ještě zvyšuješ má muka.
Slzami chci tvou bolest sdílet,
když tobě příroda slzy nedala
a mně nedovolí

mest'accenti,
Temprar l'aspre mie doglie,
Doglianci s'al mio duol
compagna sei,
lo col tuo canto e tu
con gl'occhi miei.

Occhi miei che vedeste

Il bell'Idolo nostro in pred'altrui
Con all'hor ambi vi chiudeste'?
E tu, anima mia, com'al gran duolo
Non te ne gisti à volo?
Ahi ch'io passo ben dire
Ch'il soverochio dolor
Non fa morire.

Dovrò dunque morire,

pria che di nuovo io miri
Voi, bramata cagion
de miei martiri?
Mio perduto tesoro, non poter dirvi,
pria ch'io mora: „Io Moro“?
O miseria inaudita,
Non poter dir a voi:
„Moro, mia vita.“

Cara la vita mia,

Egli è pur vero ch'altra fiamma
d'amor
Non v'ars il petto in tanto tempo
Sì turbat' e fiero,
Poi che con gl'occh'io veggio
l'aria suave e'l bel sereno volto
E con l'orecchi ascolto
tante care d'amor dolce parole
Che furn' al mondo sole

smutnými slovy
svou bolest zmírnit.
Pojďme tedy společně
tížit bol,
já tvým zpěvem,
ty mýma očima.

Mé oči, když jsi viděla

svého milovaného
ve spárech jiného,
proč jsi okamžitě nezavřela oči?
A ty, Má duše, proč jsi neutekla?
unikla tak velké bolesti?
Bohužel, nyní mohu dobře říci.
že taková přemíra bolesti nezabíjí.

Takže mám zemřít,

dřív než znovu spatřím
vás, vytouženou příčinu
mých muk?
Můj ztracený poklade, což nemohu
vám říci, než zemřu: „Já umírám“?
Ó, ta neslýchaná běda,
když nemohu vám říci:
„Umírám, můj živote.“

Moje láska, můj život,

je pravda, že žádný jiný plamen
lásky
není v hrudi tak hořící tak
vzrušujícím a divokým
způsobem,
neboť vidím svýma očima
sladkou tvář a klidný výraz,
a slyším ušima
tolik sladkých slibů lásky,

Per adolcir d'ogni mio crud'
aspetto,
E quel che brami sempr'
e quel ch'io cheggio
Nelle mie bracc' io godo,
E col gioire
tempo l'aspra cagion
del mio martire.

Moro, lasso,

al mio duolo,
E chi mi può dar vita,
Ahi, che m'ancide
E non vuol darmi aita!
O dolorosa sorte,
Ahi dar vita mi può,
Ahi, mi dà morte!

Gia fu chi m'hebbe cara

e volentieri, giovinetta mi prese
nelle sue braccia e dentro a suoi
pensieri;
E de miei occhi si tutto s'accese.
Chel tempo, che leggiere s'en vola
tutto in vagheggiarmi spese.

Et io come cortese
di me lo feci degno,
ma hor ne son dolente.
Ohime privata! ne una sconsolata
da doler s'ha quant'io.
Che'n van sospiro lasso,
innamorata.
Ne una sconsolata
da doler s'ha quant'io.
Che'n van sospiro lasso,
innamorata.

keré byly jen k tomuto konci
na světě,
aby zklidnily můj drsný zevnějšek,
a to, po čem jsem vždycky toužil
a po čem toužím,
v náručí si užívám,
a s radostí krotím všechny hořké
příčiny svého mučednictví.

Umírám, běda,

kdo mi může darovat život,
v bolesti,
která mě zabíjí
a nechce mi pomoci!
Ó, bolestný osud!
Ach, může mi dát život,
dá mi však smrt!

Už jeden byl,

co měl mě za svou drahou
a rád mladičkou si mě vzal
do náručí svého i myslí své,
a z pohledu mých očí všecek vzplál,
že všečen čas, jenž s lehkostí letí,
obletováním trávil milostným.

A já jako zdvořilá
sebe hodnou jsem jej učinila,
lituji však toho nyní,
ach běda,
láskou zkoroušená.
Neb marně vzdychám, běda,
zamilovaná!
Žádná nešťastnice nemá bolest
jako já,
neb marně vzdychám, běda,
zamilovaná!

O caro amante dal
qual prima mosso
fu'l misero mio core,
A seguir il tuo amore
Mentre che tu il gradisti
e nel diletto tuoi meco t'unisti,
fui piu ch'altra contenta.
Deh, pietoso di me
hormai diventa,
che per altrui te obliar
non posso.

Amor, deh, fa ch'io senta,
che quella fiamma spenta non sia
che per me t'arse.
E costassu t'impetri la tornata!
Ne una sconsolata
Che'n van sospiro lasso,
innamorata.
Ne una sconsolata da doler s'ha
quant'io.
Che'n van sospiro lasso,
innamorata.

Ach, milenče drahý,
tys pohnul první
ubohým srdcem mým,
k tvé lásky následování.
Když ty ses těšil z ní
a v potěšeních svých
se mnou ses spojil,
já byla šťastnou víc než vrchovatě.
Och, měj se mnou slitování teď,
když pro jiné nemohu na tebe
zapomnět.

Lásko, och, učiň, ať pocítím,
že nezhasl onen plamen,
jenž pro mě spaloval tě,
a vzývat k návratu mě budeš!
Žádná, nešťastnice.
Neb marně vzdychám, běda,
zamilovaná!
Žádná nešťastnice nemá bolest
jako já
neb marně vzdychám, běda,
zamilovaná!

Překlady z italštiny: Marie Kronbergerová a Miloslav Študent